

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 609/2017
29.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Стевановић, адвокат из ..., против туженог "ББ" из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 522/16 од 22.11.2016. године, у седници одржаној 29.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 522/16 од 22.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку П 42/14 од 19.11.2015. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због изгубљене зараде, за период од повређивања 26.01.2002. до 31.12.2002. године, плати 121.750,41 динар са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев за исплату изгубљене зараде за период до 30.03.2015. године, преко досуђеног износа из става првог изреке до тражених 14.888.527,70 динара са законском каматом од пресуђења до исплате, као и на име ренте због умањења радне способности 76.019,35 динара почев од 01.04.2015. године па убудуће са роком исплате од 01-ог до 05-ог у месецу за текући месец, с тим да доспеле а неисплаћене рате плати у року од 15 дана од пријема пресуде са законском каматом од доспелости сваке рате до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 145.133,00 динара са законском каматом почев од од 19.11.2015. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 522/16 од 22.11.2016. године, ставом првим изреке жалба тужиоца је одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена у ставу другом и делу става трећег изреке – решење о трошковима поступка. Ставом другим изреке одбачена је жалба тужиоца изјављена против става првог изреке, а ставом трећим изреке преиначена је

првостепена одлука у преосталом делу става трећег изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на досуђени износ трошкова парничног поступка плати законску затезну камату почев од дана извршности пересуде до исплате, а одбијен је његов захтев за камату на досуђене трошкове поступка за период од 19.11.2015. године до извршности, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" број 125/04 и 111/09), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, које нису у супротности са изведеним доказима, а оцењени су и жалбени наводи од одлучног значаја, па нема ни повреде из тачке 12. истог става, на коју се ревизијом указује. Ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни битне повреде из члана 361. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом такође указује.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужилац је 26.01.2002. године, као путник у путничком возилу, задобио тешку телесну повреду у виду прелома десне надлактице, у саобраћајном удесу који је изазвао осигураник туженог. Због задобијених повреда лечен је у болници у ..., а потом се налазио на боловању до 18.11.2002. године. Тужилац је економски техничар (4. степен стручне спреме) и у „ВВ“ је радио од 05.03.1999 до 11.07.2007. године, а за период боловања исплаћена му је накнада у нето износу од 146.673,70 динара, на терет Фонда за здравствено осигурање. Утврђено је да је тужилац, ради обављања делатности из радног односа, са ГГ из ..., у Одељењу за привредне и друштвене делатности Општинске управе Општине Чачак, 10.05.2001. године извршио привремени упис ортачке занатске радње и то до обезбеђења опреме, а која је регистрована за производњу грађевинске столарије од пластичних маса и алуминијумске грађевинске столарије, а 21.11.2001. године извршен је упис ортачке радње, тужиоца и ГГ, „ДД“ са седиштем у ..., за израду металних производа за грађевинарство и израду предмета за домаћинство и пластичних маса. Ова ортачка радња брисана је услед одјаве, 31.12.2002. године, а 31.03.2003. године извршен је упис „ЂЂ“, чији је оснивач тужилац, са почетком рада 20.04.2003. године. Судови су утврдили да је тужилац имао пријаву осигурања у „ВВ“ у периоду од 05.03.1999 до 11.07.2007. године, од 12.07.2007. до 19.02.2009. године у „ЂЂ“, а од 20.02.2009. године па надаље у „ДД“

Судови су утврдили и да је тужилац, ради обављања послова за које је радња поново била регистрована, почев од 20.04.2003. године ангажовао већи број радника, од 3-4 до 8, у зависности од периода, али да сам није обављао физичке послове већ је био ангажован на уговарању и организовању послова. Оценом налаза и мишљења судских вештака утврђено је да је тужилац након истека

боловања, због повреде задобијене у саобраћајном удесу имао 20% умањену радну способност за обављање послова радника ... у радњи коју је основао ради обављања делатности из радног односа. Тужилац суду није доставио прописану књиговодствену документацију из које би се поуздано могла утврдити висина прихода које је остваривао пре и после повређивања, па је изгубљена добит утврђивана на основу завршног рачуна, односно према пореској пријави (ове радње), на који начин је утврђено да је оснивач приказао да је 2001. годину пословао са губитком, а да је у периоду од 01.01. до повређивања -25.01.2001. године, те од истека боловања, односно од 16.11. па до 31.12.2002. године, могућа остварена добит 39.785,00 динара, односно по 2.315,42 динара месечно, што са обрачунатом затезном каматом укупно износи 121.760,41 динар.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, судови су усвојили тужбени захтев само у висини изгубљене добити у току 2002. године, у висини од 121.760,41 динар, а правилном применом материјалног права су одбили тужбени захтев у преосталом делу, како за изгубљену добит од 31.12.2002. године до пресуђења, тако и за ренту.

Наиме, према одредби члана 189. став 3. Закона о облигационим односима, приликом оцене висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, чије остварење је спречено штетниковом радњом. Висина измакле користи одређује се на основу новчане вредности добитка коју би оштећено лице основано остварило према уобичајеном начину пословања, да није било штетне радње или пропуштања.

Дакле, да би неко лице остварило право на накнаду штете у виду измакле користи, потребно је да је оштећено лице пре штетног догађаја остваривало одређени добитак, који се према редовном току ствари могао очекивати и у будућности, али који је спречен штетниковом радњом.

У конкретном случају тужиоцу је досуђена изгубљена добит која је утврђена за период од повређивања до 31.12.2002. године. Међутим, радња тужиоца је брисана 31.12.2002. године, услед одјаве и иста је поново регистрована 31.03.2003. године, али са почетком рада од 20.04.2003. године. Од почетка поновног рада (радње) тужилац није обављао физичке послове на изради производа за које је радња била регистрована, већ је за то ангажовао одређени број радника, а он је као економиста, обављао делатност везану за уговарање послова и организацију пословања, за шта код њега не постоји умањење радне способности, проузроковане повредом у саобраћајном удесу за који је одговоран осигураник туженог. То даље значи да није испуњен услов из члана 189. став 1. и 3. ЗОО, јер штетна радња и последице штетне радње (умањење радне способности проузроковане повредом у саобраћајном удесу) не представљају разлог који спречава тужиоца у остварењу добити који се према редовном току ствари основано могао очекивати и у периоду након 31.12.2002. године, а што и његов тужбени захтев преко досуђеног износа, чини неоснованим.

Како тужилац због делимичног умањења радне способности од 20% за обављање физичких послова није доказао да има умањену зараду, а није наводио да су му потребе трајно повећане или да су му могућности за даљи развој и

напредовање уништене или смањене, то нема право ни на накнаду у виду ренте, јер за то нису испуњени услови из члана 195. став 2. ЗОО, па је правилно и у том делу тужбени захтев одбијен, као неоснован.

Врховни касациони суд није ценио наводе у ревизији којима се оспорава оцена исказа тужиоца и саслушаних сведока, јер се тиме заправо оспорава утврђено чињенично стање, што представља разлог због кога се ревизија не може изјавити (члан 398. став 2. ЗПП).

У складу са изнетим, а на основу члана 405. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић